

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Sect. 1. Sententiæ adversariorum proponuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

tionalis, & nihilominus conservare non solum individuationem animae rationalis Petri: sed etiam omnes gradus essentiales tam generici, quam speciei reperti in anima ipsa rationali, de qua loquimur, nulla enim identitas reperitur inter animam rationalem Petri, & animam rationalem Iohannis, in aliquo gradu tam individuali, quam essentiali ipsarum, solum enim datur aliqua convenientia, & similitudo inter gradus genericos, & específicos illarum animarum, & dissimilitudo inter gradus individuales earundem propter distinctionem virtutalem quae reperitur inter tales gradus, quae distinctio sufficit, ut detur à parte rei fundamentum, ut gradus illos genericos, & específicos praescindat ab individualibus, & ut sic praecisos concipiat, tanquam una, & eadem formalitas communis, & indifferens multis, ratione cuius conceptionis, & fundamenti reperti à parte rei Metaphysice loquendo solet dici hanc, & illam animam esse eiusdem speciei, & eiusdem essentiae, & talem essentiam esse communem, & indifferentem, ac ex se non allegari potius ad hanc individuationem quam ad aliam, quod debet intelligi in ordine ad nostram cognitionem, & rationem concipientem res aliter, ac sunt formaliter solum propter aliquod fundamentum, quod reperitur in rebus, nam si nobis loquendum sit de rebus ut sunt à parte rei formaliter, sine dubio à nobis cum veritate asserendum erit hanc essentiam huius animae rationalis, & quicquid est in ea à parte rei esse individuationem, & singularitatem, quia à parte rei haecceitas, singularitas, & individuatō talis animae rationalis est idem, quod tota entitas animae rationalis Petri; & quod omnes gradus essentiales ipsius animae rationalis, ac proinde quicquid est in tali anima distinguitur realiter, & à parte rei ab omni, quod est in alia anima, quia quicquid est in anima Petri, v. g. identificatur realiter cum individuatione animae Petri; unde essentia animae Petri, non est indifferens, nec communis multis: sed determinata ad individuationem; unde talis essentia, quatenus à parte rei existit ex se, & intrinsece individua, & singularis est; & individuatō eius, tanquam individuatō rei simplicis, non habentis principium intrinsecum, nullum eadem ipsa principium à quo sumatur.

Ad tertium eodem modo respondeo ac responsum est ad reliqua argumenta huius sententiae; nam licet verum sit, quod essentia animae Petri, v. g. non sit principium individuationis illius animae, quia non distinguitur ab ipsa individuatione; principium enim verum, & reale distinguitur realiter à principio, nihilominus tamen certissimum est, talem essentiam à se esse individuum, in sensu à nobis supra late explicato, quia ex sua natura, & ex se petit identificari realiter, cum differentia individuali propria, ratione cuius formaliter individua est.

Ad ultimum respondeo eadem responsione; adversarij enim illo argumento solum probant essentiam non esse verum principium individuationis, quod nos libenter fatemur, ut ex dictis patet, non autem probant suam rationem talem essentiam ex se, & ex sua entitate, seu natura non esse individuum, cum ex sua natura talis essentia sit eadem entitas, cum individuatione propria, quam individuationem non habet essentia ab aliquo principio intrinseco distincto à se: sed à

se ipsa, sicut quaecunque res simplex, v. g. Gabriel, à se, & non ab alio distincto principio à se est Angelus, & Gabriel Angelus, & talis Gabriel individuum, scilicet substantiale Angelicum; unde id, quod addunt adversarij dicentes essentiam animae indigere addito individuationis, id est, quod addatur individuatō supra essentiam, ut fiat singularis, in æquivoco laborat; nam si loquuntur de additione à parte rei, falluntur sine dubio, quia differentia individualis nullo modo additur realiter supra essentiam, cum talis essentia, ut saepe diximus, non distinguitur à parte rei, à differentia individuali; sed potius identificetur essentia, cum tali differentia; & sint una, & eadem entitas à parte rei, ac proinde sit verum dicere essentiam ex sua entitate esse individuum à parte rei, quod nos asserimus in nostra conclusione, si autem loquantur adversarij de additione per rationem, non est ad rem talis additio, quia cum sit ficta, nihil operatur in rebus, quae sunt à parte rei, & è quibus ut sic, & in illo statu loquimur.

QVÆSTIO VLTIMA.

Quod sit principium individuationis accidentium realium, & modorum.

SECTIO I.

Sententiae Adversariorum proponuntur.

PRIMA sententiam asserit accidentia realia, & modalia individuari intrinsece à subiecto: sic Thomistae communiter, & probatur.

Primo, quia accidens habet totum suum esse in ordine ad subiectum; sed singularitas accidentis est esse accidentis; ergo singularitatem, & individuationem sumit accidens à subiecto; hæc consequentia sic probatur, quia unaquæque res debet individuari eisdem principiis à quibus habet esse, sed esse habet à subiecto intrinsece, tanquam à principio: ergo individuationem habet ab eodem.

Confirmatur, quia individuatō est vnitas: sed vnitas sumitur ab illo à quo sumitur esse & esse sumitur à subiecto: ergo & vnitas, quia vnitas ab eodem sumitur, à quo sumitur essentia, quia ab eodem à quo sumitur principale, & essentialiale sumitur accessorium, & attributale: sed vnitas est attributum essentiae; & essentia sumitur à subiecto; ergo vnitas debet sumi ab eodem.

Secundo probatur, quia si accidentia non individuarentur ab eodem subiecto, possent plura accidentia solo numero differentia in eodem subiecto recipi, quia non obstante identitate subiecti habere possent inter se distinctionem; unde nulla posset ratio huius repugnantiae assignari; videmus autem idem subiectum non posse duas albedines, vel duos calores recipere: tota ergo ratio huius est; quia à subiecto individuantur.

Secunda sententia asserit solos modos individuari à subiecto, & non accidentia realia, hæc sententia sic probatur; quia modus quatenus distinguitur

distinguitur à re, ita afficit subiectum; vt constituit in hac tali affectione, sine aliqua potentialitate, & ita dependet à subiecto, vt nec esse, nec concipi possit sine illo: ergo ratione actualis huius affectionis, & dependentiæ, fatendum est necessario modum accipere totum suum esse à subiecto; sed individuationis, & singularitatis modi esse esse modi: ergo singularitatis, & individuationis illius sumitur à subiecto.

6 Confirmatur, quia modus ita dependet essentialiter à re cuius est modus, vt nec per potentiam Dei absolutam possit esse separatus ab illa, & ideo figura vnus non potest esse sine hac re numero figurata cum alia, vel sine omni re, & actio qua producit hic numero terminus, non potest producere alium terminum distinctum: ergo signum evidens est talem terminum esse principium individuationis illius actionis.

SECTIO II.

Nostra sententia proponitur.

Prima conclusio: accidentia realia non indi-
viduantur intrinsece à materia prima, vel à
subiecto illorum, &c.

7 Probatum primo, quia illud est principium
intrinsecum individuationis alicuius, quod est in-
trinsece constitutum illius, vt supra diximus:
sed subiectum substantiale non est constitutum
intrinsecum accidentis; albedo enim non consti-
tuitur in suo esse per hominis entitatem, vel
essentiam, quæ est subiectum albedinis: ergo ac-
cidents non potest individuari à subiecto intrin-
sece; minor sic probatur, quia illud, quod est con-
stitutivum alicuius, est de essentia illius, sed
substantia completa, quæ est subiectum acciden-
tium, v. g. homo, non est de essentia quantitatis,
quia substantia adæquate, tanquam excludens ab
excluso distinguitur ab accidenti, & etiam acci-
dens ad substantiam.

8 Clarius exemplum, subiectum non potest esse
principium individuans accidentia, quia tantum
esse potest huiusmodi principium intrinseca en-
titas ipsorum accidentium. Antecedens patet,
quia subiectum non potest dici principium in-
trinsecum individuationis accidentis, tanquam
intrinsece, & per se componens, vt diximus ac-
cidents, quia hic non agimus de composito ex sub-
iecto, & accidenti, scilicet de concreto acciden-
tali, de albo nimirum, sed de ipsa accidentali for-
mæ de qua constat non componi intrinsece, ex
ipso subiecto, & alia forma, quia procederetur in
infinitum, nec potest dici quod componitur ex
ipso subiecto solum, primo, quia iam albedo adæ-
quate est substantia, & idem est de quantitate,
quia adæquate subiectum albedinis, vt est homo,
substantia est.

9 Secundo, quia nunquam datur compositum ex
vna parte tantum, sed ex duplici parte: de subie-
cto constat iam, quod sit substantia, de alia au-
tem parte distincta à subiecto interrogo, an sit
accidentalis forma, vel substantialis; si substantia-
lis, iam totum accideus erit adæquate substantia,
scilicet accidentalis; de illa iterum interrogo, an
sit composita ex subiecto, & alia forma, vel non?
si est composita, procedetur in infinitum; si non
est composita, iam illa forma accidentalis non
individuabitur à subiecto intrinsece, & cum re-

ster à quo individuatur, individuabitur à se ipsa:
ergo iam accideus intrinsece non individuatur à
subiecto, vt Adversarij asserunt.

Præterea, quia vnaquæque res, per illud idem 10
formaliter, & intrinsece est vna numero, per quod
est ens actu intrinsece in rerum natura, vel aptum
vt sit huiusmodi, quia omne actu ens existens est
singulare; sed omnis res per suam entitatem est in-
trinsece, & formaliter, & actu existens: ergo per
eandem entitatem est singularis; atqui accideus
est res actu: ergo est res singularis actu per suam
entitatem.

Secundo sic probatur, quia si Deus crearet ac- 11
cidents sine subiecto, vt nunc conservat, quanti-
tatem, & qualitatem in hostia consecrata, illud
accidents, non haberet subiectum à quo indivi-
duaretur intrinsece, quia non componitur ex sub-
iecto, sed esset tota, & adæquata forma acciden-
talis cum perfecta singularitate separata ab omni
subiecto, & ex alio capite non potest Deus
supplere causam intrinsecam, & ideo nec potest
creare hominem sine anima, vel sine materia pri-
ma, nec conservare illum sine aliquo ex partibus
essentialibus: ergo illud accideus, quod creatur
de novo perfecte individuum, & quod de novo
conservatur sine subiecto in Eucharistia, non pe-
tit subiectum, vt intrinsece constitutum illius
in esse individui, quia si esset tale subiectum con-
stitutivum accidentis, nullo modo posset accideus
conservari sine illo, sicut Deus non potest con-
servare album sine subiecto, nec hoc album sine
singulari subiecto, quia album necessario, & es-
sentialiter vt concretum petit subiectum: ergo si
Deus creat, & conservat accidentia sine subiecto,
subiecta non erunt intrinseca principia indivi-
duationis accidentium; vnde nec illa, quæ actu
conservantur sine subiectis quando inhærebant
in illis, non habebant illa pro intrinsecis consti-
tutivis, quia si illa haberent, postea non possent à
Deo sine illis conservari, quia Deus non potest vt
diximus supplere concursum intrinsecum par-
tium essentialium.

Confirmatur ex Scoto in 4. dist. 12. q. 2. quia ni-
hil vnus generis, & prædicamenti ponitur in esse
per aliquid alterius prædicamenti, & præsertim
hoc verificatur de illo, in illo primo prædica-
mento, huiusmodi sunt singularia in vnoquoque
prædicamento, sed substantia, & accidentia sunt
in diversis prædicamentis; ergo Maior patet, quia
prædicamenta sunt impermixta, & præterea ac-
cidents singulare secundum se consideratum non
esset vnum ens per se, sed per accideus, scilicet
compositum ex substantia, & accidenti, quod est
absurdum.

Præterea in quolibet genere est reperire supra- 12
num, in illo genere, & omnia media genera, &
species: ergo est invenire quoque infinitum in il-
lo genere, de quo omnia illa prædicentur, alio-
quin prædicatione superiorum de inferioribus in
illis generibus, non essent per se, sed per accideus,
quia supremum esset præcise de illo prædicamen-
to accidentis singulare esset, partim illius præ-
dicamenti, partim substantiæ; principium enim
individuationis per se, & intrinsecum, de quo
nunc loquimur, intrinsece constituit indivi-
duum; ideo si sit substantiale, substantia intrin-
sece constituet accideus, quod est absurdum.

Dices, saltem individuari à subiectis acciden-
tia tanquam à termino suæ relationis.

Contra, quia hoc accideus numero non petit 13
ex